de Dr. Alexandru Suga

Editura Carpatii,

Madrid, 10 Dec. 1982

Un fapt este sigur, şi acesta nu mai poate fi schimbat: istoria românilor a fost asa cum a fost şi nu cum ar fi trebuit să fie.

Greşala multor persoane constă in faptul că la judecarea anumitor evenimente istorice nu tin seamă de cele întâmplate, adică aşa cum s'au petrecut, ci se introduce ceva personal şi se trag concluzii din fapte imaginare, care diferă dela persoană la persoană, dela cultură, clasă socială, vârstă sau perioadă istorică etc...

Ne-am format ca popor intr'o masă iliro-tracă sub o ocupatie romană, apoi ne-am consolidat ca popor timp de aproape o mie de ani sub diferite ocupatii străine. De existenta poporului român, opinia publică mondială a luat cunoştintă târziu, aflând că suntem acolo şi că n'am venit de aiurea. Duşmanii poporului român ne mută locul naşterii aşa cum le dictează interesele. Pentru greci, venim din nord, pentru unguri, venim din sud. Că nici una din teoriile faurite de duşmani nu corespund realitătilor istorice, o dovedesc descoperirile arheologice. Primele organizatii statale româneşti apar abia in mileniul al doilea. Este inutil să facem teorii şi să sustinem că dacă ne-am fi păstrat organizatia statală, cu sigurantă că astăzi masele iliro-trace romanizate ar fi populat şi alte regiuni decât tinutul dintre Nistru şi Tisa, Maramureş şi Dunăre, şi grupele de români pe valea Timocului, in Banatul jugoslav, Pind, Transnistria, Crimeia sau pe coasta Adriaticei, o dovedesc. In secolul trecut majoritatea populatiei din sudul Dunării vorbea limba română.

Relatările de mai sus vreau să le intăresc cu o intâmplare personală trăită de mine într'o călătorie in India între 1960 şi 1963. Un prieten, judecător la Tribunalul din Jaipur-Rajastlan, mă invită să-l insotesc într'o inspectie intr'un sat din regiunea pustiului Than, cca 200 km spre vest de Jaipur in directia frontierei cu Pakistan. Am călătorit cu o maşină de politie tip-break şi am traversat o regiune fară drumuri şi fără şosele, complet izolată de oraş printre dune de nisip ca in Sahara sau tufişuri de un fel de trestie şi mărăcini, care câteodată împiedicau inaintarea. Drumul se deschidea de însotitori cu topoarele. După ore de cătătorie am ajuns la destinatie: un sat in pustiu care nu se deosebea intru nimic de satele prin care trecuserăm. Si totuşi, la un moment dat, am impresia că mă găsesc undeva

într'o lume cunoscută. Ceva special imi sare in ochi: locuitorii aveau o altă infătişare decât cei pe care îi cunoşteam semănau cu MOTII noştri. Aveam impresia că vedeam MOTUL care se duce la oraş sã-si vândă ciuberele, imbrăcati in cămăşi albe şi cu ITARI. Copiii purtau haine de "DIMIE", foarte vechi, adică foarte purtate, (ceiace insemna sărăcie) iar peticile "însăilate" pe haine erau la fel ca cele din satul meu de pe Bărăgan. Femeile purtau un fel de bluze şi purtau oalele pe cep.

La primărie am fost primiti cu bunătătile respective, ni s'a servit "ŞERVET" (numele exact, nu vă minunati, un nume cunoscut in Rajasthan) şi "CEAI" cu foarte mult zahăr. Către seară ne-am intors acasă. In tundră am trăit pustiul care înviase. Urlete de şacali şi de alte fiare făceau atâta sgomot încât infricoşau şi pe indienii din maşină. Din toate părtile fugeau animale, iar păsări de noapte ne atacau maşina.

Luni de zile m'a urmarit calatoria din pustiu şi retrăirea sau găsirea "mediului de acasă". Dar nu ştiam de ce. Secretul l-am aflat din intâmplare. Mi-a căzut in mână o lucrare a unui englez care a scris-o la inceputul secolului al 19-lea şi anume despre locuitorii şi pustiul Thar. Englezul povesteşte de o "CASTÃ" aparte şi foarte "MÂNDRÃ" care se deosebeste de ceilalti locuitori, prin aceia că "sustin că se trag dintr'o natie NOBILÃ, din ILIRI". (James Tod: Anales and Antiquities of Rajasthan, 183).

Părerea de atunci o sustin şi astăzi: "englezul a avut dreptate", iar eu, din intâmplare, am avut norocul să vizitez un sat ai cărui strămoşi au fost ILIRII.

Regret că n'am retinut mai mult din călãorie, nici numele satului şi nici n'am putut constata dacă locuitorii vorbeau un dialect şi dacă mai păstrau ceva din vocabularul ilirilor. Păcat!

Numai statul ca formă de organizare a unui popor este capabil să apere interesele natiunii, s'o consolideze şi s'o apere de duşmani şi de desnationalizare. In jurul capitalei se strâng fortele creiatoare ale unui stat. Franta s'a desvoltat in jurul Parisului, iar Germania in jurul Berlinului, şi foarte târziu. Din această cauză Germania, deşi un popor foarte mare, a jucat un rol destul de mic in istorie şi chiar a devenit un stat unitar, foarte târziu. La noi, in jurul oraşului Bucureşti s'au concentrat, şi puterea economică, cât şi cea culturală.

Datorită situaţiei politice şi geografice românii s'au constituit foarte târziu in două principate, şi anume Moldova şi Muntenia, iar cei din Transilvania, deşi formau majoritatea locuitorilor din ţinut au rămas sub stăpânire străină până la 1-12-1918. Privită

situatia politică prin perspectiva timpului de fată, situatia Principatelor este de condamnat, dar nu putem schimba absolut nimic.

Pe lângă despărtirea statală a mai lipsit şi alt factor decisiv: "succesiunea la domnie". Domn in Principate putea fi ales orice persoană care dovedea că are "os domnesc". Această situatie a dus la anomalităti şi la nesigurantă. Au urmat lupte fratricide şi o multime de aventurieri au slăbit şi instituţia şi statul.

O altă cauză care a dus la slăbirea statelor româneşti, ne-o spune istoricul A.D. Xenopol, consta in faptul că pretendentii la tron, şi bineînţeles şi la alte funcţiuni ale statului, îşi puneau totdeauna o intrebare falsă: "de ce ăla şi nu eu", când in realitate pretendentii trebuiau sa-si pună intrebarea inversă "dece eu şi nu ăla". Această mentalitate egoistă a slăbit autoritatea statului şi a facut-o instabilă. Ori, se ştie, că numai o organizatie statală puternică, -a nu se confunda cu despotism şi dictatură-, poate asigura o dosvoltare paşnică pe toate tărâmurile, atât economic, cât şi cultural.

De acest ideal au fost călăuziti cei care la 11 Februarie 1866 au detronat pe Domnitorul Alexandru Ioan Cuza, care la 24 Ianuarie 1859 fusese ales ca primul DOMN al Tărilor Româneşti, Moldova şi Muntenia, care mai târziu au luat numele de România. Sub Locotenenta Domnească compusă din Lascar Catargiu, Nicolae Golescu, Nicolae Harlambie şi a guvernului condus de Ion Ghica s'a făcut plebiscitul pentru alegerea ca domn al României a printului Carol Hohenzollern-Sigmaringen, iar la 10 Mai 1866, adunarea aleasă la 9 Aprilie proclamă ca domn al României pe printul Carol de Hohenzollern-Sigmaringen.

Aducerea printului strain era menită să înlăture luptele fratricide dintre pretendentii la tron, de a intări institutia domniei şi a succesiunei, iar printr'o stabilitate politică de lungă durată să se dea posibilitatea tării să se desvolte economic şi cultural.

A urmat o perioadă de stabilitate caracterizată printr'o bună organizare administrativă, s'a înfiintat o armta natională puternică, s'au construit unităti economice, poduri, şosele şi căi ferate. Armata română a dat dovadă in timpul războiului independenţei de o bună instructie inzestrată cu un bun armament.

Cronicarul aminteşte că la 9 Mai 1877, parlamentul român a proclamat independenta, iar la 10 Mai 1881 Printul Carol devine Regele României, sub numele de Carol I şi domneşte pănă la 27 Septembrie 1914, adică până când a decedat.

In timpul celor doi ani de neutralitate 1914-1916 Românía este curtată de beligeranti Fiecare dintre ei promitea României, in cazul când intră in războiu alături, de ei, teritorii pe care celălalt beligerant le ocupa. La urmă garanta integritatea teritorială şi recunoştea drepturile României asupra teritoriilor din Austro-Ungaria locuite de români. Pe de altă parte Austria garanta României ocuparea teritoriilor de sub stăpânirea Rusiei, locuite de români. Romania intră in războiu contra Puterilor Centrale, Austro-Ungaria-Germania, deşi avea cu acestea un tratat secret semnat încă din 1880. La sfârşitul războiului mondial poporul român realizează UNIREA cea MARE, toate provinciile locuite de români intră in componenta statului român formând ROMÂNIA MARE, visul românilor de totdeauna. Se alipesc: Basarabia, Bucovina, Transilvania, Banatul, Tara Crisurilor şi Maramureşul. Ceiace dorea să facă Mihai Viteazul (1593-1601) este înfăptuit. Toti românii intr'un stat, sub un rege, Ferdinand 1.

Despre domnia primilor doi regi. cronicarul nu are aproape nimic rău de povestit. Despre Carol I scria la 21-4-1924 I.C. Brătianu in ziarul Universul: "Carol, pe atunci Domnitor, a fost un factor hotărâtor in marile realizări, pentrucă era un bărbat intelept, prudent, cu mare convingere a menirei poporului român de care Dumnezeu îl lega, mare simţ al demnitătii personale şi a Statului, cu firească ambitiune pentru Tară şi pentru El".

Independenta României nu s'a făcut intr'o singură zi şi n'a făcut-o un singur om, ea a fost rezultatul multor lupte, a multor jertfe şi a unei nemărginite increderi in zile mai bune. Unirea Principatelor, Independenta, România Mare au fost făcute contra vointei Marilor Puteri, iar pierderile de teritorii din 1940, pierderea suveranitătii şi a independentii după 1944, s'au făcut contra vointei poporului român, pierderi impuse din cancelarii străine.

Tot din citatul lui I.C. Brătianu, am remarcat că se scoate in evidentă "menirea poporului român" şi dacă poporul român s'ar fi complăcut în situatia dată, niciodată nu s'ar fi schimbat, ci s'ar fi perpetuat situatia in care se găsea la inceputul secolului al 19-lea şi celui de al 20-lea. Nu trebuie uitat că am fost şi suntem inconjurati de state imperialiste care niciodată nu ne-au vrut binele. Austria dorea sa-si intindă frontierele spre răsărit şi viza o parte din posesiunile turceşti. Rusia voia să ajungă la tărmuri calde şi să stăpănească Bosforul şi drumurile care duceau peste Principate. Prusia sustinea politica de expansiune a Rusiei, iar Anglia visa prin destrămarea imperiului otoman noi debuşeuri comerciale pentru plasarea produselor fabricate. Franta, in opozitie cu Anglia, sustinea când interesele turceşti când pe cele ruseşti. Principatele se găseau la mijloc, intre ciocan şi nicovală.

Pe deoparte, voiau să scape de suzeranitatea şi tributul greu din partea Turciei, iar pe de altă parte, erau sufocate de influenta şi fortă ruseacă cure se întindea din ce in ce mai mult, şi devenea din ce in ce mai grea.

Se ştie că incepând din 1774, după pacea dela Kuciuc-Kainardji, Rusia capătă un vag drept de interventie la Poartă in favoarea Principatelor. In 1782, Rusia descoperă o nouă impărtire administrativa a Principatelor şi anume pe lângă Muntenia şi Moldova, apare Basarabia, un tinut care la 2 Aprilie 1711 era socotit ca făcând parte din Moldova, aşa se putea citi in tratatul incheiat intre Petru cel Mare şi Dimitrie Cantemir. Impărăteasa Caterina a II-a propune la 1782 înfiintarea DACIEI, adică unirea celor trei provincii sub sceptrul unui print rus. La 1812 Rusia ne fură Basarabia. Prin hatişeriful din 1802, Poarta se obligă ea singură, ca inlocuirea Domnilor in Principate să se facă numai cu aprobarea Rusiei. Conventia dela Ackerman din 1826 intăreşte hatişeriful din 1802, iar prin pacea dela Adrianopol, Rusia devine protectoarea Principatelor şi le ocupă până in 1834. Practic se inlătură protectoratul turcesc căruia se substitue cel rusesc. Mai rău, Turcia nu s'a amestecat in afacerile interne ale Principatelor, in timp ce Rusia nu tine seamă de nicio intelegere, se amestecă in afacerile interne ale Principatelor şi se consideră stăpâna lor. Prin pacea dela Paris este inlăturat protectoratul rusesc şi se înlocuieşte cu cel al Murilor Puteri.

Toate aceste presiuni din afară şi din interior, apăsau atăt de greu pe spatele poporului român incât o schimbare a situatiei se impunea. Mai trebuie tinut seamă de faptal că odată cu aparitia Rusiei ca fortă politică in devenire, iar imperiul turcesc socotit ca un imperiu in declin, toate tările europene aşteptau "moartea bolvanului dela Constantinopol" şi voiau să profite. In primul rănd Rusia intretinea o propagandă bine pusă la punct contra imperiului turcesc. Pe de o parte, atăţa răscoale in imperiul turcesc, iar pe de altă parte inăbuşirea răscoalelor dădea prilej propagandei ruse să vorbească in numele creştinilor oprimati despre "cruzimile nemaipomenite ale păgânilor" contra creştinilor din Balcani. Si pe acea vreme, ca şi in zilele noastre propaganda rusească era crezută.

* * *

Incă din timpurile trecute Principatele au fost obiectul de târg şi de intelegere al Marilor Puteri contra intereselor poporului român. Intre tarul Rusiei Alexandra I şi împăratul

Frantei, Napoleon I se încheie două tratate secrete prin care Rusia işi aroga dreptul de a anexa Principatele române. Deşi beligeranti in timpul războialui ruso-turc din 1877-1878, nu ni so recunoaşte dreptul de beligerant, iar Rusia, cu care Romania incheiase la 4 Aprilie 1877 un tratat, prin care se acorda din partea României dreptul de pasaj al trupelor ruseşti, in timp ce Rusia se "obligă să garanteze integritatea teritorială a stutului român". Dar in timp ce trupele române sunt chemate in grabă de comandarrnentul rusesc să le salveze de distrugere, Rusia lua măsuri de anexarea sudulai Basarabiei. Nici la pacea dela San Stefano şi nici la Congresul dela Berlin nu ni se recunoaşte dreptul de beligerant, deşi sângerasem. Mai mult, Marile Puteri sanctionează anexiunea Basarabiei şi ne impune, conditia, ca pentru recunoaşterea independentei, să "acordăm cetătenia tutaror evreilor aflători la acea vreme in România", o condiţie care in nici ana din tările semnatare nu era aplicată. Se ştie că acordarea unei cetătenii se face numai la cerere şi numai individual. Acordarea cetăteniei se face in masă numai la schimbarea de teritorii şi numai cetăţenilor tării care a cedat şi nu străinilor aflati intâmplător sau in mod exceptional pe acel tinut. Marile Puteri ne condamnă când trupele romăne au alungat regimul de teroare comunist din Ungaria, instalat de Bela Kun. In anul 1939, am fost impărţiti intre Stalin şi Hitler, iar la Teheran, Jalta şi Potsdam am fost daţi "in sfera de influentă sovictică, unde ne aflăm şi astăzi fără consimtământul şi fară voia poporului român".

Este o mare minune că un popor mic a putut să infrunte atâtea forte străine şi duşmane şi să desjoace atâtea planuri străine. Am spus-o şi o repetăm: fără declanşarea forţelor interne ale poporului roman nu se putea realiza nimic. Meritele sunt ale lui!

In timpul nenorocirii epocei fanariote, s'a intâmplat o minune! Boerii români au luat la cunoştintă prin fanarioti si au stabilit contactul ca cultura franceză şi, cu toate că unii dintre ei şi-au ruinat averile, şi-au trimis copiii să inveţe la institutele de invăţământ din apus. Nu trece mult timp şi un mare numnăr de români studiază la Paris, Milano, Roma, Berlin sau Viena. Toti se intorc in ţară cu dorinţa ca cele invătate in străinătate să le aplice in tara părintilor. Nume ca Gheorghe Bibescu, Constantin Cantacuzino, Constantin Filipescu, Dumitru Golescu, Gheorghe Asachi, fratii Brătianu, Mihai Kogălniceanu , ca să numesc numai câtiva dintre ei , vor initia revolutia dela 1848, vor milita pentru UNIREA din 1859, vor fi ctitorii INDEPENDENTEI din 1877 şi făuritorii ROMÂNIEI MARI din 1918. In această ordine de idei nu trebuie uitată şi marea influentă venită de peste Carpati, din Transilvania. Imediat după Unirea bisericii din 1699, o serie de tineri români studiază in Italia si descoperă că "dela Râm ne tragem". Persecutati de unguri, trec muntii,

înfiintează şcoli, ziare şi reviste in limba română in cele două Principate. Toate acestea au contribuit la redeşteptarea spiritului national Şi odată cu aceasta, la alungarea tuturor relelor venite de peste hotare.

Tot ceiace duşmanul voia sã înlăture şi să se opună s'a realizat. Toate provinciile române de sub ocupatie străină s'au eliberat si au format România Mare.

Sub domnia urmaşului lui Ferdinand I, Carol al II-lea România pierde teritorii in 1940, Basarabia, Bucovina, Tinutul Herta sunt ocupate de Rusia, Ungaria ocupă o parte din Transilvania iar sudul Dobrogei trece in componenta statului bulgar. In anul 1941, sub Mihai I se incearcă reocuparea provinciilor ocupate de Rusia in 1940, dar eşuiază. In urma cedărilor de teritorii, Carol al II-lea este silit să abdice. La 23 August 1944, in urma unei lovituri de stat, cu elemente din jurul palatului şi politicieni printre care si Iuliu Maniu si a fostului ofiţer dezertor la ruşi Emil Bodnăraş, se răstoarnă guvernul, comandantul oştirii tnareşalul Ion Antonescu este arestat şi predat ruşilor. După versiunea oficială "se intră in tabăra aliaţilor", in realitate se deschid portile celei de a 12-a invazie rusească, invazie ce durează şi in zilele noastre, una din cele mai lungi ocupatii.

La 30 Decembrie 1947, Regele Miliai este silit să abdice si se găseşte ca mulţi români, in exil, iar Romania este transformată in republică. Am trecut in revistă căteva evenimente mai importante din istoria poporului român pentru inţelegerea multor situaţii. In timpul regalitătii s'au intâmplat fapte care sunt de remarcat si de dat exemplu, altele nu trebuiesc amintite. Nici unele nu trebuiesc ignorate, fiindcă bune sau rele au existat şi intrat in istoria poporului român.

Aparitia primilor regi a însemnat un progres, care a adus o perioadă de linişte şi de progres. In ceiace priveşte domnia ultimilor doi regi, părerile sunt incă deosebit de controversate Şi procesul de restabilire a faptelor istorice este incă in curs. Există o serie de documente in cancelariile şi arhivele statului care nici nu sunt date publicitătii si nici cercetate de istorici. Sub domnia regelui Carol al II-lea s'au întâmplat crime oribile şi s'a ajuns la destrămarea ţării, iar către sfârşitul celui de-al doilea război mondial s'a initiat dela PALAT o actiune care a dus la pierderea tuturor realizărilor făcute de poporul român in ultimele două secole.

Aşezati la răscruce de drum, unde se găsesc diferite popoare, diferite interese si deasemenea cel mai mare "ghinion", şi anume faptul că avem la răsărit un duşman hrăpăret, primitiv, dar mânat de un "misionarism satanic" urmărit cu perseverentă secole

dearândul. In secolul trecut ruşii voiau să ne elibereze de *"păgâni"* şi sub acest pretext *"ne-au furat pământul"* (Basarabia), in timpurile noastre sustin că *"ne-au eliberat de exploatare"* dar *"ne-au furat libertatea* si *ne-au înlăturat independenta"* pentru care generatii intregi se luptase secole dearândul, aducându-ne într'o situaţie mult mai grea decât aceia dela inceputul secolului trecut. Pe atunci eram exploatati de turci, dar turcii nu atentau, ca ruşii astăzi la distrugerea fiintei naţionale. Turcii ne-au dat libertatea de actiune şi nu s'au amestecat in afacerile interne ale Principatelor.

In istorie se întâmplă fapte de care urmaşii se ruşinează, de alte fapte însă se mândresc. Iată câteva dintre ele.

In primul rând amintim despre activitatea diplomatului român din Londra care, aşa a intrat in istoria contemporană, printr-o ştire falsă schimbă situaţia politică in câteva zile şi o inăspreşte in aşa fel încât provoacă stări de alarmă şi încordări internationale. La 17 Martie 1939, Virgil Tilea se prezintă la ministerul de externe britanic şi pretinde că are informatii sigure, că Germania va da un ultimat României şi că o va ocupa aşa cum a ocupat Cehoslovacia. Urmează un sir de "desmintiri", "rapoarte şi contrarapoarte diplomatice", guvernul englez ordonă "punerea in stare de alarma a trupelor" iar "presa engleză", in majoritatea ei "cosmopolită" începe o campanie de presă contra Germaniei care s'a dus tot timpul războiului şi a continuat cu mare intensitate şi după 8 Mai 1945. Diplomatul român - Virgil Tilea nu este înlocuit dela postul său, deşi este desmintit oficial de "guvernul român". Cu toate desmintirile "presa şi radioul continuă atacurile contra Germaniei" şi aceste atacuri contribuie la înrăutătirea situatiei internationale. Mai tărziu "pretinsul ultimat al lui Tilea" va intra in istoria contemparană sub numele de "minciunile lui Tilea" şi se va răsfrânge in curând in lucrarea sa "Histoire de L'Armee allemande" face următoarea constatare: "Presa şi radioul si-au îndeplinit misiunea: nimeni nu mai contesta realitatea ultimatului german". Anglia acordă garantii teritoariale României la 13 Aprilie 1939. La 23 August 1939 in tratatul Molotov-Ribbentrop, Germania acordă Uniunii Sovietice "drepturi asupra Basarabiei".

Garantiile acordate de Anglia României se dovedesc la 26 Iunie 1940 ineficace. Anglia acorda "garantii teritoriale" României numai fată de Germania nu şi fată de Rusia. In schimb, "drepturile acordate de Germania Rusiei se valorifică tot la 26 Iunie 1940. Rusia ocupă Basarabia cu ajutorul Germaniei şi cu aprobarea tacită a garantului Anglia.

Dar, se mai intâmplă şi contrariul.

Se ştie că in tot timpul anului 1938 şi până in August 1938 se duceau tratative diplomatice intre Franta şi Anglia pe de o parte şi Rusia pe de altă parte, pentru încheierea unui tratat de aliantă intre tările numite mai sus. Aproape doi ani de zile diplomaţii francezi si englezi sunt pe drumuri, când la Moscova, când la Bucureşti, când la Varşovia. Un tratat de aliantă nu putea fi încheiat fiindcă Rusia cerea îndeplinirea a două condiţii: cerea modificări de frontiere in răsăritul Europei si voia ca înainte de incheierea unui astfel de tratat să fie in posesia unei inlelegeri in scris in care România şi Polonia să acorde dreptul de pasaj al trupelor sovietice peste cele două tări. Polonia si Romania refuzau semnarea unei astfel de conventii. Pe măsură ce la Moscova "avansau tratativele", pe aceiaşi măsură opozitia guvernelor poloneze si române se cramponau pe un "nu categoric". Disperat de acest refuz categoric, stiindu-se prea bine că frontierele celor două tări erau garantate de Anglia si de Franţa, guvernul englez trimite la Varsovia un emisar diplomatic cu misiunea specială de a afla cauza răspunsului negativ al guvernului polonez. Răspunsul guvernului polonez simplu si categoric: "Dacă vin germanii peste noi, ne pierdem libertatea, dacă vin ruşii atunci ne pierdem sufletul". România si Polonia aveau frică că odată intrate trupele rusesti peste teritoriile lor, nu le vor mai părăsi. Si ce dreptate aveau! Si încă ceva trebuie luat in consideratie: la acea dată nu se cunoşteau atrocitătile trupelor sovietice. Polonezii si Românii cunosteau comportamentul trupelor tariste şi asta îi îngrozea!...

Dar, se schimbă vremurile si se schirrnbă si părerile...

Intre timp, după cum se stie, trupele ruseşti împreună cu cele germane desfiinţează Polonia. Romania poartă un război contra Rusiei pentru recucerirea teritoriilor pierdute la 26 Iunie 1940. Fără remuscări putem sustine că "orice guvern roman, care ar fi condus tara la 21 Iunie 1941 ar fi pornit la luptă pentru eliberarea fratilor de sub jug străin. Soarta armelor a fost alta. Dacă in 1938 şi 1939 politicienii români refuzau cu tenacitate "să acorde dreptul de pasaj trupelor sovietice", deşi, după cum s'a scris mai sus România era in posesia unui tratat semnat prin care se garantau frontierele României, in timpul războiului se produce ceva de neînchipuit. Anglia nu acordă un tratat in scris, ci face promisiuni vagi,

Şi acestea mai mult prin informatii in presă şi ştiri radio-difuzate. Si in România se produce o metamorfoză. Politicieni si funcţionari ai statului român in frunte cu regele tării fac eforturi mari ca să aducă "pe ruşi cat mai repede pe teritoriul tării", deşi acum, cei care făceau aceste eforturi, nu trebuiau să facă apel la istorie, ci aveau ca mărturie comportarea trupelor sovietice care au ocupat Basarabia, Bucovina si regiunea Herta. Totuşi aceşti martori oculari, strâng informatii care se livrează duşmanului, pentru a câştiga lupta contra soldatului român care îşi piedea viata şi vărsa sângele pentru apărarea libertătii şi gliei străbune. La PALAT se făureşte o "lovitură de stat" şi la 23 August 1944 se "deschid "portile invaziei sovietice". Regele Mihai I este decorat de Stalin cu cel mai mare ordin sovietic "VICTORIA", dar tot de Stalin, Mihai I este silit la 30 Decembrie 1947 să părăsească tara si să plece in exil...

In ultimii ani s'a pus in discutie problema Regelui Mihai. De Persoana lui sunt legate o serse de evenimente istorice: ocuparea tării, comunizarea, jefuirea averilor nationale şi personale, introducerea celui mai groaznic regim de teroare cunoscut in istoria poporului român. O parte din ele s'au produs cu ajutorul direct al Regelui Mihai. Din această cauză pentru unii români din exil Mihai I nu mai este regele României, in timp ce pentru altii este socotit incă rege. O lãmurire este necesară.

Se ştie că Regele după Constitutia din 1923, intrată in vigoare imediat după 23 August 1944, dădea regelui o serie de perogative. Una dintre ele era şi numirea Preşedintelui Consiliului de Minştri. După 30-12-1947, adică după abdicarea Regelui Mihai şi stabilirea sa in străinătate, Regele Mihai a numit pe Preşedintele Comitetului National. Nu vrem s'o punem in discutie dacă este legală sau nu. O amintim fiindcă a fost exercitată. Faptul numai, că in timpul cât a functionat Comitetul National din Statele Unite, compus din politicieni care au continuat o activitate politică in exil, fară să fie imputerniciti de nimeni (adică fără mandat) şi numai pe un timp limitat, adică atâta timp cât au avut la dispozitie fondurile dislocate de mareşalul Ion Antonescu in străinătate şi atâta vreme cât americanii au plătit "cu simbrie in dolari", nu indreptăteşte pe nimeni să se considere "exilaţi de mâna întâia", iar cei care au dus greul şi n'au profitat de pe urma simbriilor in dolari, să fie socotiti exilati de mâna doua. Nici practica de atunci a Regelui Mihai I de a numi "Preşedintele Consiliului" nu înseamnă că el are sau avea prerogative in străinătate şi că ar fi indreptătit să le exercite. In această ordine de idei trebuie amintit că Regele Mihai a numit "Preşedintele noului Comitet National" infiintat la intiativa răposatului Nicolae Penescu. Are Regele Mihai prerogative sau nu? Pentru intelegerea situatiei este nevoie de

o recapitulare istorică. După 23 August 1944, România şi-a pierdut suveranitatea, iar poporului român i s'a furat dreptul de aşi alege reprezentantii. Primul guvern de după 23 August 1944, România şi-a pierdut suveranitatea, iar poporului român i s'a furat dreptul de a-şi alege reprezentantii. Primul guvern de după 23 August a fost constituit după o lovitură de stat in frunte cu Regele tării, Mihai 1. Membrii primului guvern au facut parte din "cercurile palatului care au complotat contra guvernului condus de Ion Antonescu". Celelalte guverne care au urmat au fost formate cu aprobarea fortelor de ocupatie sovietice, iar la 6 Martie 1945, Uniunea Sovietică a impus prin prezenta procurorului sovietic Vîşinschi formarea unui guvern după o listă completată la Moscova. Se poate spune că transformarea României in colonie sovietică a inceput la 23 August şi prin diferite etape s'a încheiat la 30-12-1947, când Regele Mihai 1 a fost obligat să abdice.

La 30-12-1947, liderii comunişti au silit pe Regele Mihai I să semneze un act de abdicare. Printre altele putem citi: "In viata Statului român s'au produs in ultimii ani adânci prefaceri, economice şi sociale, care au creiat noi raporturi între principalii factori ai vietii de Stat". In continuare se poate citi cã "aceste raporturi nu mai corespund timpului". Si fiindcă Regele era conştient de aceste modificări "abdică pentru el şi urmaşii săi la tron".

Privit din punct de vedere juridic formal, actul de abdicare este valabil. Se indică persoana, funcţia si are o semnătură. Totuşi actul de abdicare dela 30-12-1947 are un viciu care duce la anularea lui. Consimtãmântul Regelui Mihai şi semnătura an fost luate sob amenintarea cu forţa. Ori, in toate legislatiile moderne, orice act semnat sub amenintarea cu forta este "din punct de vedere juridic nul şi anume lovit de o nulitate ce nu mai poate fi înlăturată".

Regele Mihai a semnat sub amenintarea cu forta şi ca atare, trebuie să i se acorde şi lui drepturile ancorate in uzul dreptului. In această privinţă cred că nu este nimic de adăogat. Cel care judecă altfel, judecă părtinitor şi nu este bine.

Si totuşi, tot in drept există si o altă institutie care este in defavoarea Regelui Mihai. Regele Mihai, sosind in străinătate nu s'a pronuntat categoric contra actului de abdicare semnat sub presiune. Mai mult, trecând prin Salzburg (Austria) exilatii români an vrut să-i facă o primire ca unui rege. Regele Mihai a rofuzat acest contact. Probabil că nu-i sosiseră bunurile promise de comunişti. Cătiva ani a desemnat persoane in functia de Preşedinte al

Comitetului National, ca după aceea să se dea la fund şi chiar să declare că nu-l mai interesează soarta neamului românesc. Refuzând să activeze in sensul Constitutiei şi neexercitând perogativele regale acordate de Constitutie, Regele Mihai şi-a pierdut drepturile pe care le avea conform Constitutiei. El dovenind un fel de rofugiat oarecare, un fel de fost cetătean roman stabilit in străinătate sau in cel mai bun caz un fel de refugiat politic oarecare, şi ca atare nu i se poate interzice de nimeni să activeze in cadrul exilului pentru înlăturărea flagelului comunist din România sau de protutindeni. Dar numai atât. Faptul că unii dintre refugiati, si-au adus aminte de Rogele Mihai şi s'au adresat LUI să numească un "Preşedinte al Consiliului National" reinviat de Nicolae Penescu nu înseamnă că si-a redobândit drepturi să le exercite conform normelor constitutionale. De altfel si "NOUL" Comitet National este iarăsi in agonie, ca si cel de pe vremuri infiinţat de cei care au dat lovitura dela 23 August 1944. In jurul Regelui Mihai au apărut alti eroi si vor să intemeieze un alt Comitet. Părerea majoritătii exilutui este că acesta să nu-şi aroge perogative in exil. Problema regelui trebuie discutată şi rezolvată numai după inlăturarea flagelului comunist, nu de exil, ci numai de poporul roman. Regele Mihai are o polită de plătit, el fiind unul dintre aceia care a facilitat intrarea trupelor sovietice in tară şi a inlesnit comunizarea ei. Poporului roman trebuie să i se acorde după atâta suferintă dreptul de a decide şi de a judeca.

Noi cei din exil, nu putem şi nici nu avem dreptul să impunem celor ce-au suferit pe pielea lor teroarea şi urgia comunistă, de aici din străinătate felul de regim si forma de guvernământ. Proporul român trebuie să se pronunte printr'un plebiscit. Dacă poporul român se va pronunta pentru monarhie şi vrea să aibă un rege, atunci nu i se poate obiecta nimic. Dar ca din lumea liberă si se formeze "grupe" sau "guverne in exil" ca să se transplanteze de pe malurile Senei, sau ale Tamisei la Bucureşti, nu se poate ammite si nici nu se poate recomanda. Misiunea noastră nu-i să formăm "guverne in exil", ci să informăm opinia publică din punct de vedere profesional cat mai bine ca să putem ajuta la reconstructia ţării. Gânduri că unii dintre noi vor deveni miniştri sau mari dregatori in Romania de mâine, nu-s gândurile oamenilor corecţi, ci ale acelora care nu se deosebesc intru nimic de slugile moscovite de astăzi din ţară. Ar fi cea mai mare nenorocire pentru tară ca mâine să i se opună poporului român un guvern din străinătate, care să-l inlocuiască pe cel de astăzi, supus intru totul Moscovei. Proiecte de viitor ca impreună cu Regele Mihai să se arendeze functiile în tară, trebuiesc respinse nu numai ca nesănătoase, dar chiar foarte periculoase. Exilul nu trebuie să se polarizeze nici in jurul Regelui Mihai

şi nici contra lui. Iar pentru a nu se pune in discutie problema regalitătii si a legalităţii actelor Regelui Mihai, acea poate din exil sa-si indepărteze aceste gânduri şi să lupte contra flagelului comunist fàra scopuri materiale, ci numai in sensul eliberării poporului român de sub teroarea comunistă. Aceasta este misiunea noastră şi numai in acest sens să ne întrebuinţăm fortele. Dacă Miliai este sau nu REGE, dacă are sau nu are perogative, nu-i datoria noastră de a decide, ci este dreptul poporului român de mâine când va fi liber. Nimeni dintre noi nu-i poate retrage dreptul de a lupta in exil pentru eliberarea poporului român. Repet: rezolvarea problemei insă numai in Romania!

* * *

Ani de zile exilul românesc, ca şi celelalte exiluri au condamnat şi au cerut inlăturarea intelegerilor secrete dela Jalta, făcute cu putin timp înainte de terminarea celui de-al doilea războiu mondial. Mult timp se părea că nimeni nu eo ia in seamă, mai mult ne făcea impresia că actiunile noastre îi stingheresc. Opinia publică a luat la cunoştintă cum tări libere devin colonii moderne, iar zeci de milioane de cetăteni ai tărilor din estul Europei mor in lagăre si inchisori, dar nimeni nu se sinchisea de suferinţele lor. Rusia sovietică ne-a ajutat ea insăşi, in mod indirect, ca opinia publică internatională să se alăture nouă şi prin aceasta să se facă o schimbare de pozitii şi să se ia atitudini favorabile nouă. Rusia ocupă Afganistanul şi cere măsuri aspre de represiune in Polonia, prin amenintări directe si manevre de lungă durată la frontierele tării. Putin timp după alegerea ca presedinte al Statelor Unite a lui Ronald Reagen, ne parvine ştirea că acesta declară că "la Jalta s'a făcut nedreptate tărilor din Eoropa de est". Irnediat după aceia s'au auzit glasuri similare din Franta şi Anglia. Le multumim pentru constatările facute, şi le mai multumirn a doua oară, ca si-au adus aminte de suferinţele popoarelor din răsăritul Europei. Noi însă, statele care ne-am pierdut libertatea, popoarele care au fost transformate in roboti şi sclavi moderni, cerem in numele milioanelor de morti care şi-au pierdut viala in lagăre şi inchisori, in conditii neomenesti, şi a zecilor de milioane care şi-au pierdut sănătatea şi au rămas vracuri omeneşti şi in numele a peste o sută de milioane de europeni sărăciti şi jefuiti, ca vocile oamenilor politici din vest să nu se multumească numai cu constatări, ci să caute să înlăture rădăcina răului, şi anume denuntarea acordurilor secrete dela Teheran, Jalta şi Potsdam şi inlăturarea lor. Statele libere au posibititatea şi chiar obligatia morală să ceară schimbarea situatiei de astăzi. Anglia şi Statele Unite au pornit un război ca să inlăture

clauzele tratatului secret dintre Hitler şi Stalin prin care aceştia işi împărteau reciproc drepturi in defavoarea statelor care n'au participat la incheierea lor (Polonia, Finlanda, Statele Baltice şi România). Polonia împărtită, Statele Baltice împărţite, teritorii finlandeze şi române acordate Rusiei sovietice, toate actiuni contra dreptului international. Reamintesc că cele două tări, mai tărziu şi Rusia sovietică, se obligaseră prin Charta Atlanticului să nu accepte anexiuni, iar in cazul când acestea erau necesare, să nu se facă transferuri de teritorii fără consultarea populatiei. Toate aceste scopuri erau nobile şi multe popoare le-au aprobat şi şi-au pus sperante in ele. Ce metamorfoză s'a intămplat in timpul celui de-al doilea război mondial, nu se ştie. Se cunosc numai rezultatele: anexiuni fără consultări şi călcări flagrante de drept. Nedreptătile dela Jalta s'au făcut cu aprobarea celui mai puternic stat din lume, Statele Unite. De aceia, avem mare sperantă in schimbarea de atitudini, venită tocmai din acea tară care a ajutat cel mai mult ca să se facă ndreptătile contra tărilor europene.

Pentru a ne da seama de schimbările profunde intâmplate in ultima vreme este bine să facem o mică recapitulare istorică şi aceasta numai pentru a întelege insemnătatea schimbării de pozitie americană. Incă din anul 1938, adică inainte de începerea războiului mondial, exista între Stalin şi Roosevelt o intelegere secretă de care ştia numai patru persoane. Prin această conventie Statele Unite se obligau să livreze Rusiei sovietice informatii militare. La fel se ştie că tot Roosevelt a fost acela care in timpul războiului a livrat Rusiei sovietice o imensă cantitate de armament, milioane de tone de alimente şi alte produse industriale. Mai mult, Statele Unite au livrat Rusiei sovietice şi produse şi cunoştinle pentru constructia bombei atomice. In tot timpul războiului Walter Lipmann, cel mai cunoscut comentator american, sfătuia guvernul american să nu urmărească o politică de independenta a statelor mici din Europa de est, ci să le oblige a duce o politică de "bună vecinătate cu Rusia sovietică". Acest sfat a fost pus in practică la Teheran, Jalta şi Potsdam. Toată lumea s'a mirat că Statele Unite au dat ceva fără să primească nimic in schimb, ştiindu-se prea bine că americanii nu sunt negustori slabi. Altceva trebuie să fi fost in joc. Dar să admitem că in acele timpuri, oamenii politici americani nu cunoşteau, sau nu aveau de unde să cunoască mentalitatea sovietică. Numai in acest caz, le-am putea acorda circumstanle atenuante. Dar după transformarea tărilor est europene in colonii moderne, prin jefuirea şi sărăcirea a peste o sută de milioane de europeni şi printr'o politică agresivă şi de expansiune, nu le mai era admis oamenilor politici americani ca după 30 de ani de experienţă şi nedreptăti ruseşti, să persiste in mentinerea răului sovietic. Spre groaza

noastră, aflăm in Decembrie 1975 din gura expertului de politică est-europeană american, Walter Sonnenfeld, care in fala diplomatilor americani întruniti din toată Europa, la Londra, face nişte declaratii şi constatări care a inspăimăntat milioane de est europeni. Walter Sonnenfeld nu era un oarecare functionar sau profesor fără influentă, ci era consilierul ministrului de externe american Kissinger, care se plângea in felul următor: "Uniunea Sovietică n'a fost capabilă să se asigure de loialitatea tărilor est europene". Cu alte cuvinte nu ne inghitise complet. In continuare Walter Sonnenfeld trage concluzia că "mai de vreme sau mai tărziu, situatia poate deveni explozivă şi ar cauza un al treilea război mondial. "Această situatie nenaturală şi neorganică a raporturilor este o primejdie pentru pacea mondială şi inceperea unui conflict între est şi vest este de neevitat"!

Declaraţii mai sfidătoare şi mai neomenoase ca ale expertului american nici nu se poate! Sã se plăngă că Rusia sovietică n'a fost capabilă să se asigure de loialitatea tărilor subjugate şi exploatate, nu-i constatarea unui om ce vrea binele, ci ale unei persoane ce doreşte ca tările est europene să rămână mai departe sub jugul rusesc.

Am relatat cele de mai sus pentru a ne da seama ce înseamnă actualele schimbări din Statele Unite. Actualul preşedinte declară făţiş că la "Jalta s'a făcut nedreptate tărilor din estul Europei". Aceste declaratii ne dau speranţe si-i multumin!

Se pare că pericolul comunist a devenit atât de grav şi amenintător încât Statele Unite nu mai pot sta in stare de pasivitate şi nici sa-i mai ajute cum a făcut in trecut. Se pare că politica oficială americană nu mai este o politică de duplicitate ca in trecut. Pe de o parte să trămbiteze principiile de libertate, iar pe de altă parte să acorde Rusiei puteri peste tări şi popoare, contrare dreptului international. Să spemm că Statele Unite au trecut la actiuni concrete şi asta inseamnă pentu noi, sperantă, sperantă că in curând şi tările satelite, printre care şi România vor deveni libere.

A cere un drept ancorat in Charta Natiunilor Unite şi recunoscut de dreptul international este o datorie din partea noastră. Trebuie să cerem in toate împrejurările şi in toate ocazide, inlăturarea tratatelor secrete şi nedrepte dela Teheran, Jalta şi Potsdam. Cerându-le nu inseamnă că vrem război. Din contră vrem eliberarea tării noastre, fără război, şi tare ne-am bucura dacă Rusia sovietică si-ar da seama că oprimând popoare nu contribuie la mentinerea păcii şi nici la securitate proprie.

Si mai trebuie ţinut seamă de un fapt: Rusia sovietică nu este capabilă să poarte un război şi din această cauză nu-l va începe. Rusia este atât de slabă in interior, incât in

curând nu va mai putea face fată problemelor nerezolvate şi care trebuiesc totuşi să fie rezolvate. Si atunci vom vedea momentul prăbuşirii imperiului multinational şi anacronic Uniunea Sovietică şi libertatea celor peste o sută de milioane do europeni. Momentul nu este departe şi este de prevăzut.

* * *

In această lume nimic nu rămâne definitiv. Totul este in scurgere, totul este in prefacere. In tara noastră România, domneşte cea mai crudă tiranie care n'are asemănare in istorie. Peste ţara noastră au trecut multe nenorociri, plăgi şi jefuitori, dar ultima ocupatie rusească le-a intrecut pe toate, a săracit poporul, l-a inflămânzit şi i-a atacat sufletul. Guvernul dela Bucureşti, trăieşte din mila Moscovei, fără Moscova, actualul regim nu se poate mentine la putere nici măcar o oră. Fără puterea Moscovei, poporul român n'ar fi căzut in robie, n'ar fi fost nevoit sã-şi piardă fii in inchisori şi lagare, sau să îndure foamete intr'o tară care inainte de războiu, inainte de venirea plăgii comuniste exporta alimente. In trecut năvălitorii se interesau numai de pradă, actualii năvălitori vor să ne distrugă in plus şi sufletul. Cu toate incercările făcute, incă nu le-a reuşit să ne distrugă ca natiune şi fiinta natională incă mai rezistă. Bazati pe experientele din trecutul nostru, suntem convinşi că nici de data aceasta nu ne vor distruge.

In capitala groazei şi centrul tuturor nenorocirilor guvernează un regim satanic, care a făurit o armată puternică. Tancuri şi avioane, stau gata să fie puse in mişcare, iar rachetele cu bombe atomice sunt amplasate in multe colturi ale luimii şi submarine le poartă pe fundul marilor şi oceanelor, iar sputnici sboară in spatial interplanetar gata ca in orice moment să deslăntuie prăpădul final. Si totuşi acest colos militar este gata de a se prăbuşi inainte de a deslăntui prăpădul final. Lichidarea monstrului sovietic este programatã. Lichidarea poate fi intărziată, dar sfârşitul nu mai poate fi inlăturat.

Dacă Rusia sovietică ar fi puternică, nimeni n'ar fi putut s'o impiedice să treacă la atac. Ar fi dat ultimate cum a dat in 1939 şi 1940 si ar fi instalat pretutindeni guverne comuniste contra voinţei popoarelor. Nu le-a făcut pentrucă n'a putut! Iar astăzi, oricât ar vrea nu mai poate. Rusia şi-a înflãmânzit proprii supuşi şi flămânzii n'au pentru ce lupta!

La lichidarea monstrului comunist vor concura mai multe cauze.

1. Tineretul. La ora actuala ideia comunistă sau socialismul rusesc nu mai poate mobiliza forte in interior care să dinamizeze activitatea tineretului. Statul comunist este condus de indivizi ce nu cred in nimic, in afară de dorinţa de a rămâne la putere, tir sistemul inaugurat şi mentinut cu forţa armată a crescut un tineret fară morala, fără respect fată de lege şi fără incredere in viitor. Statul sovietic este ca un fel de avion care sboară fără benzină numai in virtutea inerţiei. Dezordinile in fabrici, ateliere, administratia publică sunt la ordinea zilei. O dozordine se observă chiar in unitătile militare. Numărul dezertorilor din unitătile sovietice cresc. Soldatii sovietici sunt contra ofiterilor, şi in disculii intre ei spun că primele gloante in războiu "vor fi pentru ofiţerii unitătiilor". Din cauza tratamentului neomenos al soldatilor, soldatii unui regiment de infanterie dela frontiera ruso-chinează au omorît toti ofiterii cu baionetele şi cu cutitele. Lucrătorii şi soldaţii fiind tratati ca nişte sclavi, şi rezultatul muncii lor este tot cea a sclavului. Dacă pentru producţia unei cantităti de mart[fa] in statele libere este necesar un număr de 100 de lucrători, pentru aceiaşi cantitate de marfa in Rusia sovietică este nevoie de 500 de lucrători.

2. Forma de stat. Despotismul comunist nu poate fi reformat, in niciun caz nu se poate humaniza şi nici liberaliza, el poate fi numai distrus, şi anume din interior. In primul rând foametea este mai periculoasă decât ideologia şi atârnă ca o bombă politică asupra capetelor politicienilor din comitetul central. Milovan Djilas fostul ideolog comunist al lui Tito este de părere că revolutia ungară din 1956 a dat "un fel de accelaratie prăbuşirii sistemului comunist şi de atunci ar fi in agonie".

Dacă n'ar fi armata roşie, de mult ar fi dispărut regimul comunist. Partidul comunist rnu mai joacă niciun rol in Rusia sovietică. Fără armata roşie ultimul sistem colonialist din lume s'ar fi prăbuşit, dar şi aceasta este pe punctul de a slăbi.

3. Industria sovietică. Industria sovietică a trăit şi trăieşte din capitalul şi cunoştintele din ţările capitaliste, pe care Uniunea Sovietică vrea să le distrugă. In timp de război această industrie nu-i capabilă să livreze soldatului rus piesele de schimb. Se povesteşte că la o manevră militară care a avut loc in Siberia au participat o mie de tancuri, dar la destinatie

n'au sosit decât... o sută! Dacă se sistează acordarea de credite şi constructia de fabrici de către statele libere, s'ar produce un haos in Rusia sovietică.

4. Agricultura. Rusia sovietică posedă cea mai mare intindere de pământ agricol de pe glob, dar nu este capabilă sa-si hrănească populaţia. Un popor flămând îşi mănâncă guvernul, dar acesta nu-i eficace decât in momerntul când se înarmează. Si astfel de revolutii se cunosc.

Numele lagărelor unde au avut loc revolutii vor rămâne mereu prezente: Kingir, Karaganda, Workuta, Kolyma, Norylsk, toate inăbuşite in sânge de unitâti de elită ale ministerului de interne. In anul 1963 a avut loc revolta românilor din Chişinău. Românii s'au revoltat cu arma in mână protestând contra scumpirii alimentelor. Toate apelurile liderilor comunişti de a se produce mai multe alimente n'au adus rezultatele dorite, din contră producţia este mai mică. In anul 1979 se prevăzuse conform planului 235 milioane de tone de cereale, dar s'au recoltat numai 170 de milioane, deci cu peste 25 la 100 mai putin decât se prevăzuse. In anul 1914 Rusia taristă exporta cereale iar Rusia comunistă, după 60 de ani de putere, importă cereale.

5. Minoritătile nationale. Ruşii sunt o minoritate in statul multinational, iar Uniunea Sovietică este un anacronism in timpurile noastre. Toate statele multinationale au dispărut, rămănând numai ea singură ca o reminiscenţă istorică a timpurilor trecute. Rusii detin functii de conducere in aparatul de stat, in organizatiile de opresiune ca militia şi securitatea

(GKB), şefi de intreprinderi industriale şi de comert, iar pentru minoritălile nationale nu rămân decât funcţii de jos sau de corvoadă. Inrperiul tarist a fost sdruncinat de lozinca comunistă: "Deschideti portile inchisorii popoarelor, Rusia". Comuniştii insă nu şi-au respectat lozinca. Toate popoarele oprimate de fostul imperiu ţarist se găsesc şi astăzi in inchisoare, mai rnult alte popoare au fost aduse in închisoarea popoarelor, de data asta se numeşte, Uniunea Sovietică şi nu Rusia taristă. Problema minorităţilor nationale din Rusia sovietică rămâne un butoi de pulbere şi va sări in aier la timpul potrivit. Aproximativ 90 la 100 din grevele, din revolutiile înăbuşite in sânge in Uniunea Sovietică au avut loc in tinuturile ne ruse in Ucraina, in Caucas, in Basarabia, in Tările Baltice, in Turkestan,

in Georgia, in Rusia Alba şi in Siberia. Minoritătile fiind in dublu sens exploatate: de social-colonialişti şi de imperial-colonialişti. In centrele industriale ne-ruse mişcările revolutionare ale muncitorilor poartă un caracter national. Caracterul unei despărtiri de Rusia este din ce in ce mai pronuntat. Foi volante contra imperialisruului rusesc an fost răspăndite in multe regiuni ale Rusiei sovietice. Presa sovietică a relatat ea însăşi despre foile volante răspândite de stadentii ucraineni din Chiev.

6. Persecutiile religioase. Intenţia liderilor comunişti de a distruge "opiumul popoarelor, religia" a dat greş. Contrariul s'a realizat. Sentimentul religios a devenit din ce in ce mui puternic şi un mare pericol pentru regimul comunist. In această ordine de idei trebuie amintită şi redeşteptarea popoarelor rnahomedane din imperial colonial. Un mare pericol pentru regimul comunist il formează sectele şi anume datorită unui fapt foarte simplu. In timpul războiului, Stalin a făcut apel la biserica ortodoxă rusă. Aceasta a ajutat la întărirea sentimentului national, dar si-a creiat şi o slăbiciune. A devenit unelta aparatului de stat. In biserică se roagă preotii pentru "sănătatea conducătorilor statului" şi se citesc "ordine si informatii venite din partea statului cure oprimează populaţia". Singurele comunităti sociale cure nu fac compromisuri cu regimul comunist sunt sectele religioase. Acestea fac opoziţie şi poporul care este anticomunist se îndreaptă spre ele, intărindu-le prin număr, şi ajutându-le din punct de vedere material. Membrii sectelor nu vor să facă servicii militare sau să slujească statului comunist. Din această cauză sunt prigoniţi, iar prigoana creiază rnartiri şi opozitie.

Prăbuşirea imperiului anacronist şi imperialist se va produce prin 1). război, 2). evolutie sau 3). revolutie.

1). Războiul. Rusia sovietică nu va porni un război. In momentul de faţă nu-l poate câştiga şi din această cauză il va evita. Este drept Rusia n'a renuntat la cucerirea lumii, dar nu prin război, ci prin atâtare de revolutii in diferite colturi ale lumii. Incercările de a câştiga de purtea ei pe revolutionarii din America de sud, pare că n'a dat roadele aşteptate, iar comunizarea şi mentinerea unui regim comunist in Cuba costă o sumă

enormă statul sovietic. La fel si ocupatia din Afganistan soldată cu mii de morti fară să poată pacifica statul, adică să-l aibă sub control complet.

La fel este greu de spas dacă i se va impune Rusiei sovietice un răsboi din exterior. In momentul de fată nu se poate numi o tară care ar fi dispusă să poarte un răsboi contra Rusiei sovietice. In plus armele atomice împiedică un astfel de răsboi.

2). Evolutia. Imediat după cel de-al doilea răsboi mondial an apărut un mare număr de doctrinari, care vedeau o "evolutie a comunismului" şi anume, o schimbare a lui in sensul unei debarasări de o serie de aspecte de dictatură şi apropierea de democratie. Ori comunismul nu se poate mentine fără dictatură. Regimurile comuniste intretin cele mai numeroase armate şi fără forta militară nu se pot mentine la patere. In decursul anilor s'a putut face constatarea, ca orice regim comunist cure nu se poate baza pe forta militară este sortit pieirii. In Rusia sovietică toate incercările revolutionare ale muncitorilor au fost înăbuşite in sănge. Statul nu discută cu cetătenii, nici probleme de conducere şi nici de imbunătătirea situatiei materiale. S'a încercat in Cehoslovacia un comunism cu "fată mai umană" dar s'a prăbuşit in fata tancurilor sovietice. Nici incercările din Polonia ca prin ajutorul unui sindicat puternic să se poată duce "un dialog intre stat şi rnuncitor" s'a prăbuşit in fata fortelor armate.

3). Revoluţia. Această posibilitate ar fi pentru popoarele robite din răsăritul Europei cea mai bună solutie. Situatia din Rusia sovietică se înrăutăteşte din ce in ce mai mult. In Rusia au avut loc cele rnai multe revolutii, iar la ora actuală problema nationalitătilor subjugate este tot atât de gravă cam a fost pe timpul revolutiei comuniste când Lenin şi Stalin au pornit la luptă on lozinca "deschideti portile inchisorii popoarelor, Rusia".

La ora actuală Rusia Sovietică este un imperiu colonial, cel mai mare din lume şi anacronic. El nu va mui putea supravietui şi se va prăbuşi cam s'au prăbuşit toate imperiile coloniale.

Multi politologi şi istorici care s'au ocupat de fenomenul rnonstrului sovietic au ajuns la concluzia, că mai curând sau rnai târziu se va prăbusi. Dintr'o multime de lucrări, am ales numai câteva:

a) Andrei A. Almarik-, istoric rus, si-a pus intrebarea dacă "Uniunea Sovietică" va supravietui anul 1984. Almarik ajunge la concluzia că Rusia trebuie să plătească pentru cuceririle lui Stalin.

b) Emmanuel Todd, in lucrarea sa "La chute finale", apărută in anul 1977 in editura Robert Lafont, ajunge la concluzia că imperial sovietic "se va prăbuşi in primii 10, 20 sau 30 de ani".

c) Comunistul jugoslav, Milovan Djilas, in lucrarea sa "Noua clasă" este de părere că "situatia actuală nu mui poate dura" şi se va ajunge in curând şi in mod inevitabil la o limtă, iar această limită va fi începutul sfârşitului stăpânirii neîngrădite a birocratiei politice a noii clase.

d) Gh. Bartsch, fost comunist, se exprimă in lucrarea sa "Schimbare (de macaz) in Europa de răsărit "în felul următor: "destrămarea imperiului comunist a inceput dela defectiunea lui Tito".

e) Wolfgang Leonard, fost student la şcoala de Partid din Moscova, in timpul de fată profesor universitar in Statele Unite in lucrarea "in ajunul unei revolutii" susţine că Uniunea Sovietică se află "într'o stare pre-revolutionară".

f) Stefan Yowew in lucrarea "Poate fi invins comunismul" ajunge la concluzia că "sistemul totalitar comunist nu mai incepe un războiu contra popoarelor libere şi că pentru invingerea comunismului, fără războiu, sunt şanse reale.

g) Generalul Sir John Hackett in lucrarea sa "Cel de-al treilea război mondial" Teatru de operatii principal Germania, apărută in 1978 in editura germană C. Bertelmann, sustine părerea că cel de-al treilea războiu mondial începe la 4 August 1985, la ora patru dimineata. La acea dată Rusia va ataca cu 40 divizii, va câştiga teren, dar va pierde războiul. Revolutii interne, in special ale popoarelor subjugate, vor slăbi puterea sovietică incât va fi nevoită să cedeze puterea.

h) Micimel S. Volsensky in lucrarea "Nomenklatura Clasa stăpânitoare in Uniunea Sovietică" apărută in 1980 in editura Molden-Viena, M. Voslensky cunoaşte sistemul sovietic din "interior" fiindcă a fost membru de partid şi "colaborator al comitetului central al partidului comunist

sovietic a ales libertatea in 1976 denumeşte clasa conducătoare "NOMENKLATURA" şi care in realitate este o "clasa exploatatoare" şi este stăpâna şi propietara "proprietătii socialiste" şi această situatie nu poate dura la infinit.

i) Helene Carrere d'Encausse in lucrarea "Le pouvoir confisque, gouvernants et gouvernes on URSS" apărută in editura Flamarion, Paris 1980 vorbeşte de fisurile din Uniunea Sovietică cauzate de minoritătile nationale.